

Çiçek Kanı

Anarşist-Feminist Bildiri

Black Rose Anarcho-Feminists

1971

Biz anarşizmin, feminizmin mantıksal açıdan tutarlı bir ifadesi olduğuna inanan bağımsız bir kadın kolektifiyiz.

Bizler, her kadının kendi ezilmişliğinin yegâne meşru sözcüsü olduğuna inanıyoruz. Her kadın, daha önceki siyasi bağlılığı ne olursa olsun, kendi ezilmişliğini fazlasıyla kendi içinden bilir; bu nedenle, kurtuluşunun alacağı biçimi kendisi tanımlayabilmeli ve tanımlamalıdır.

Neden birçok kadın 'hareketler'den bıkmış ve yorulmuş bir hâlde? Bizim cevabımız, hatanın tek tek kadınlarda değil, hareketlerin doğasında yattığıdır. Siyasi hareketler, bildiğimiz üzere, siyasi eylemlerimizi kişisel düşlerimizden ayrı tutar –ya düşlerimizin gerçekleşmesinin imkânsızlığına inanarak onları terk edene ya da düşlerimize sınıksız sarıldığımız için hareketi bırakana değin. Samimi anarşistler ve samimi feministler olarak, imkânsız düşlediğimizi ve imkânsızın tamamen gerçekliğe dönüşmesinden daha aızıyla asla yetinmeyeceğimizi söylemeye cesaret ediyoruz.

Kadınların kurtuluşu hareketinde iki ana eylem biçimi olagelmıştır. Birisi, en iyisinden kişisel düzeyde baskı ile uğraşmanın en anlamlı biçimlerinden olan, ancak en kötüsünden bir terapi grubu seviyesinin ötesine asla geçemeyecek, küçük, yerel, [bireysel] istençle örgütlenen bilinç-yükseltme gruplarıdır.

Diğer ana katılım tarzı ise, eylemlerini belirli siyaset çizgileri doğrultusuna odaklayan, kadınların ezilmesini somut, tek bir konuya odaklanan [*single-issue*] programlara dönüştürmenin çok sancılı olduğu büyük, bürokratikleşmiş gruplardır. Bu tipteki gruplarda bulunan kadınlar genellikle bir süre için resmi sol siyasete katılmış, ancak diğer sol gruplar içindeki cinsiyetçiliğe tahammül edememişlerdir. Ancak solcu erkeklerin yukarıda bahsedilen tavırlarına tepki göstermelerinin ardından, resmi bir siyasi yönelime sahip birçok kadın varoşlarda yaşayan kardeşlerinin 'terapi grupları' olduğunu düşündükleri [katılım tarzının] geçerliliğini kabul edememişler; erkek-hâkimiyetindeki Marksist-Leninist, Troçkist, Maoist retorik alanı içinde kalmaya devam etmiş ve tepki gösterdikleri erkek sol grupların kullandığı siyasi örgütlenme biçimlerini kullanmaya devam etmişlerdir. Siyasi yetkinleşmenin, tek konulu programlar etrafında bir hareket 'inşa etmek' anlamına gelmesi gerektiğini [söyleyen], böylece de 'kitlelerin bilinçliliği bizim seviyemize ulaşana kadar sabırlı olmamız' gerektiğini ima eden kadın hareketinin bir kısmında, eski erkek solun seçkinliği ve merkezileşmesi bu sayede yerleşmiş, zehrini zaten salmış oluyordu. Ezilen bir insana ezildiğinin söylenmesi gerektiğini varsaymak ne de büyük bir alçakgönüllülük! Onun bilinçliliğinin ancak bir konudan başka bir konuya geçerek, azar azar artarak gelişeceğini varsaymak ne büyük bir alçakgönüllülük!

Geçtiğimiz on yıllık, belki de daha uzun bir süre boyunca, soldaki kadınlar sürekli olarak kendi kurtuluşumuz için savaştıktan kaçınmış, tüm kadınların ezilen bir grup oluşturduğu bariz olgusunu göz ardı etmişlerdir. Sayımız o kadar çok ve o kadar dağılmış ki, bizler hata yaparak kendimizi 'erkeklerimizin', babalarımızın ya da kocalarımızın sınıfsal konumuna göre belirlenen sınıfların üyeleri olarak tanımladık. Böylece, bizleri ezilen kadınlar olmanın ötesinde orta-sınıf mensubu olarak gören solcu kadınlar bizi, bizim için öncelikli olan kendi mücadelemize katılmaktan alıkoymuşlardır. Bunun yerine bizler kendimizi diğer ezilen insanların yanında savaştırmaya adanmış, yani içinde bulunduğumuz kötü durumuma kendimizi yabancılaştırdık. Birçokları, yalnızca beyaz orta sınıf erkeklerin suçluluk tribinden kaynaklanan bu tavrın artık kadın hareketi içinde var olmadığını söyleyecektir; ancak bugün bile otonom kadın hareketleri içindeki kadınlar, kendimizi örgütlenme gereksinimine yoğunlaşmaksızın işçi sınıfı kadınlarını örgütlemenin gerektiğinden bahsediyorlar –sanki biz halihazırda o düzeyin ötesindeymişiz gibi. Bu (ilk önce ve öncelikle kendimizi özgürleştirmekte ısrar etmemiz), bizim ezilen bu [işçi sınıfından olan] kızkardeşlerimizi daha az sevdiğimiz anlamına gelmez; aksine tüm kurtuluş mücadelelerinde samimi olabilmemiz için en iyi yolun kendi ezilmişliğimizi kabul etmek ve doğrudan onunla uğraşmak olduğuna inanıyoruz.

Neden Anarşizm?

Bizler Marksist-Leninist analiz ve stratejinin reddedilmesinin politik bir naiflik anlamına geldiğine inanmıyoruz. 'Demokratik merkezîyetçi' bir grubun bile, 'öncü' temsilcimiz olarak nitelendirilmesini reddetmenin siyasi olarak naif olduğuna inanmıyoruz. Hareketler 'inşa etmek'le ilgilenen grupların doğası şöyledir: 1) 'fazlasıyla aşırı' düşleri 'gerçekçi' düşlere dönüştürmek ve 2) en sonunda bizzat tiranlığın bir organı hâline gelmek. Teşekkürler, kalsın!

Modern radikal tarih boyunca, Marksist-Leninist kuram ve pratiğe tamamen zıt giden –Bakunin’den Kropotkin’e, Sophie Perovskaya’ya, Emma Goldman’a, Errico Malatesta’ya, Murray Bookchin’e uzanan– ayrı bir radikal gelenek vardır; bu Anarşizm’dir. Radikallerin çoğuna yabancı olan bir gelenektir bu, çünkü çok daha örgütlü olan Devlet ve Marksist-Leninist örgütlenmeler tarafından devamlı surette çarpıtılmış ve yanlış gösterilmiştir.

Anarşizm, sorumsuzluk ve kaos ile eş anlamlı değildir. Aslında, solun zamanı geçmiş örgütsel ve politika-yapıcı pratiklerine anlamlı alternatifler sunmaktadır. Temel anarşist örgütlenme biçimi, [bireysel] istençle örgütlenen ve devam ettirilen küçük bir gruptur; bu grup, üyelerinin ezilmesini ve onların kurtuluşlarının alacağı biçimleri tanımlama doğrultusunda çalışmalıdır.

Kadınların örgütlenmesi, Yeni Sol’da ve Marksist solda, Devrim için birlikler oluşturulması olarak görülür. Ancak biz, mücadeleye katılan her kadının bir Devrim olduğunu iddia ediyoruz. DEVRİM BİZİZ!

Toplumun bize dayatmayı hedeflediği davranışlardaki [içselleştirilen] kısıtlılığı ortadan kaldırmak için, içtepi ile hareket etmeyi öğrenmemiz gerekli. Hareket, çoğumuz için bizden kopartılmış bir şeydi. Artık kendimizi bir hareketin üyeleri olarak değil, işbirliği içindeki bireysel devrimciler olarak düşünmemiz gerekiyor. Birbirini kişisel olarak tanıyan ve güvenen iki, üç, beş ya da on bireysel devrimci, devrimci eylemler yürütebilir ve kendi politikamızı geliştirebiliriz. Lidersiz bir ilgi grubunun [*affinity group*] üyeleri olarak her üye, eşit düzeyde iktidara sahip olarak iktidarın hiyerarşik işlevini olumsuzlar. KAHROLSUN TÜM PATRONLAR! Böylece, hareketin gideceği yönü bizim adımıza liderlerin belirlediği bir hareketin içinde kaybolup gitmeyeceğiz –biz kendi hareketimiziz, kendi hareketimizin yönünü biz belirleriz. Bizler, idare edilmeye, adımıza konuşulmasına ve nihayetinde de yatıştırılmaya izin vermeyi reddediyoruz.

Bazılarının öne süreceği üzere, Kadın Hareketi’nin bölünmesinin tüm devrimci etkinliğimizin sona ermesi demek olacağına inanmıyoruz. Hayır! Kadının ruhu ‘bir hareket’ tarafından yönlendirilip manipüle edilemeyecek kadar büyüktür. Kendi başlarına eyleyen ve kendi eylemlerine kendileri karar veren küçük gruplar, devrimci kadınların mantıksal bir ifadesidir. Bu, doğaldır ki çeşitli projeler ve konferanslar için bir arada çalışacak çeşitli grupların varlığı dışlamaz.

Bu amaçlar doğrultusunda ve diğer kadınlarla bağlantımızı koparmamak için, Massachusetts, Cambridge Kadın Merkezi içinde otonom bir kolektif olarak örgütlendik. Kadın Merkezi bir federasyon olarak, yani politika-üreten bir grup olarak değil, ancak çeşitli kadın gruplarının bir araya geldiği bir merkez olarak faaliyet gösterir. Gerektiğini düşündüğümüz zaman buna benzer bildiriler yazmaya da devam edeceğiz. Herkesin sesini ve her türden sesi duymaktan gerçekten de memnun olacağız.

TÜM İKTİDAR HAYAL GÜCÜNE!

Red Rosia ve Black Maria of Black Rose Anarko-Feministler

Anarşist Kütüphane

Black Rose Anarcho-Feminists
Çiçek Kanı
Anarşist-Feminist Bildiri
1971

13.05.2022 tarihinde şuradan alındı: geocities.ws/anarsistbakis

Çeviri: Anarşist Bakış

İngilizce Ash: Blood Of The Flower: An Anarchist-Feminist Statement

Çevirenin Notu: Çiçek Kanı, 1971 yılında, Red Rosia ve Black Maria of Black Rose tarafından yazıldı.

Şu adresten onlara ulaşılabilir; The Women's Centre, 46 Pleasant Street, Cambridge, Mass.

Bu makale ilk defa Chicago'da yayınlanan (faaliyetlerine son vermiş olan) *Siren - Anarko-Feminizmin Dergisi*'nde yayınlandı (Cilt 1, Sayı 1, 1971).

Daha sonra *Social Revolutionary Anarchist Federation* ve *Revolutionary Anarchist Print Fund*'ın Seattle biriminin yayınladığı bir broşürün parçası olarak basıldı. (4736 University Way NE, Seattle, Wn 98105)

Link: cluefactory.org.uk/ace/rumours/manifest.html

tr.anarchistlibraries.net